

név: iskola: oszt.:

KÉT HÉT EGY NOVELLA

5-8. osztály

1. forduló

Következő feladatlap: 2014. október 20-án, hétfőn

Szeretettel üdvözlünk mindenkit újra, vagy éppen először a **Békés Városi Püski Sándor Könyvtár gyermekkönyvtárának** felső tagozatosoknak meghirdetett játékán! A játék 6 fordulóból áll majd, és minden alkalommal egy novellát, elbeszélést vagy regényrészletet és a hozzá kapcsolódó kérdéseket kapjátok meg a feladatlapokon. A feltett kérdésekre igyekezzetek szépen, magyarosan, egész mondatokkal válaszolni, hiszen így tudjuk csak megfelelően értékelni azokat. A megoldásra minimum két hetet kaptok majd, (mivel akkor adjuk a következő feladatlapot) de az elmaradt fordulókat BÁRMIKOR pótolhatjátok a játék végéig (kb. 2015. január vége). Mivel ez **egy verseny**, a végén a kapott pontok alapján minden versenyzőt megjutalmazunk majd, aki legalább 4 feladatlapot kitöltött és leadott a gyermekkönyvtárba...

Sok szép mesét, jó olvasást és megoldást kívánunk!

Jolcsi néni és Éva néni
gyermekkönyvtárosok

A regényrészlet: Mikó Csaba: Veszélyben a tölgy!

A részletet Mikó Csaba: Veszélyben a tölgy! Csápy színre lép (Budapest: Kolibri, 2014) című gyermekregényből vettük. A könyv illusztrációit Lakatos István készítette.

Veszély, titok
és autós üldözés.

Izgalmak, nyomok
és jó barátok...

1) Honnan indult a lift, amelyben a megkötözött Fátyolka, Mobi a dögbogár és Tipor száguldottak lefelé?

.....

2) Mobi nagy álma kiknek az életét teszi majd jobbá?

.....

.....

3) A dögbogár miért csapta be valójában Fátyolka apját?

.....

.....

4) Fátyolka rájött, hogy Mobi a merénylő. Mit tett a nagy Tölggyel?

.....

.....

5) Mi volt Mobi álma?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6) Hová tartott a lift?

.....

.....

7) Milyen lesz az élet abban a Megapoliszban, amelyet Mobi elképzelt?

.....

.....

8) Fátyolka szerint miért volt ez a Megapolisz terv teljes képtelenség?

.....

.....

.....

.....

9) Hogyan nézett ki az Irányítófülke, ahonnan Mobi a tervét irányítani fogja?

.....

.....

.....

.....

.....

10. Fátyolka megértette, hogy a dögbogár teljesen örült. De mi volt a nagyobb baj?

.....

.....

40. FEJEZET

A lift úgy zuhant a mélybe, akár a leejtett kődarab. Fátyolkának olyan érzése volt, mintha a keskeny folyosó, amiben a Mobi irányította szerkezet a Tölgy gyökerei felé száguldott, sosem érne véget. Megkötözött teste könnyűvé vált; már-már úgy tűnt, mindjárt fölemelkedik és lebegni kezd.

– Elengedjem, főnök? – Tipor hangja izgatottan csengett. Miután a bárból elindultak a lifttel, azóta egyfolytában ott buzgólkodott a dögbogár körül. Egész közel állt hozzá, pedig a liftben elértek volna húszan is. – Úgysem menekülhet – tette hozzá a lefokozott alvezér.

A lány megkönnyebbült már a gondolattól is. Miután a Korona Ékköve Bárban megszakadt a rádióadás, minden nagyon gyorsan történt. Először Csápy nevét hallotta, aztán felkapták, betuszkolták a bár falából nyíló liftbe, most pedig úton volt lefelé, ki tudja, hová.

– Csak a lábait – mordult rájuk Mobi. Tipor bólintott, és gyors mozdulatokkal kiszabadította.

– Aztán nyugton maradni! – fenyegette meg a lányt azzal a késsel, amivel elvágta a kötelet. – Innen úgyszincs más kijárat, csak ez a lift.

– Amit nem irányíthat más, csak én – lobogtatta meg a kis távirányítót a dögbogár, majd érdeklődve lépett a lány felé. – Tudja, hová megyünk?

Fátyolka megrázta a fejét. Úgy nézett két fogva tartójára, mint aki így, megkötözve is kész nekik rontani.

– Milyen kis harcias! – vigyorgott Tipor.

Mobi Fátyolka arcába hajolt, de a lány elfordult, majd, hogy megmozgassa tagjait, körbesétált a szűk térben.

– Nemsokára megérkezünk, és akkor végre meglátja... – ábrándozott el a vállalkozó. – Végre ismerheti az álmomat! A tervemet, mely alapjaiban változtatja meg az egész Kerekerdő életét!

Fátyolka megtorpant. Mivel betapasztott szája miatt nem tudott beszélni, egyre csak gyűltek benne a kérdések.

– Az álmom, melyhez hasonlót nem álmodott még senki sem! – folytatta átszellemülten a dögbogár. – Az álmom, amely nemcsak a nagy Tölgy, hanem egész Kerekerdő lakóinak életét teszi majd jobbá!

Fátyolka megpróbálta kiszabadítani a karjait, de

hiába. A lift irdatlan sebességgel haladt lefelé, és a lányban egyre inkább erősödött a szörnyű gyanú: a dögbogár nem azért csapta be az apját, hogy a hatalmát megszerezze, hanem valami sokkal nagyobb és gonoszabb terv miatt.

– Az álmom, amelyhez képest minden eddigi törekvés, a jólétről való minden bárgyú elképzelés csupán kukába hajítható semmiség!

Fátyolka megérezte a dögbogár leheletét az arcán. Egyenesen az őt bámuló, mohó szemekbe nézett, amelyek révülten, tágra nyílván meredtek rá.

– Mert hát – kiáltotta a vállalkozó, és széttárta a karjait – mi az, ami nem változik soha? Mi az, ami újra és újra ugyanaz marad, bármekkora álmokat is dédelgetünk, bármekkora vagyont is halmozunk fel, újra és újra ugyanaz?!

Fátyolka szemét hirtelen fény vakította el. A lefelé száguldó lift immár egy végeláthatatlan üregben ereszkedett tovább. A fény valahonnan oldalról, az üreg fala felől érkezett. Ezernyi tűhegynyi pászma, mely áttört a Tölgy vastag törzsén, és reflektorcsóvaként ontotta a világosságot.

– A fa! – hallotta Fátyolka megint Mobi hangját, de nem fordult a dögbogár felé. Nem tudta levenni a szemét a látványról. Az üreg akkora volt, hogy elveszett benne a tekintet.

– A fa nem változik sohasem! – folytatta a dögbogár. – Mert álmodhatott bárki bármekkora, gondolhatott bárki bármekkora tervet, a fa mindig határt szabott a számára!

A fa? Fátyolka legszívesebben ordítani kezdett volna. Megértette, hogy minden hazugság volt. A vádak, az ígéretek, minden! Szó sincs a fa megmentéséről. A merénylő valójában nem más, mint a dögbogár! Ő pusztította a fát, mégpedig azzal, hogy üreget fúrt belé! Mintha a külseje nem lett volna elég a számára, a belsejét is magáénak akarta! De a lány letapasztott szájából csak gurgulázó hörgés tört elő.

– Mert hát itt van a mi kis világunk – folytatta Mobi, és teátrális mozdulattal kimutatott a lift kabinján túlra. – Ez a mi *nagy* Tölgynek nevezett aprócska városunk, népünk hazája és temetője. Szűk mezsgye ehhez az életnek nevezett unalmas tengődéshez. A fa, amely éppúgy egyetlen életterünk, ahogyan fogva tartó börtönünk is. Mit kell tehát tennünk ahhoz, hogy végre szabadnak érezhessük magunkat?

Fátyolka nem tudta nem nézni az elé táruló borzalmat. A dögbogár lelkes hangja szinte elveszett abban a hatalmas űrben, ami körülvette őket, és amelyben, mint egy vékony hajsza a dinnye köze-

pében, a lift kürtője feszült, és tartott lefelé, a beláthatatlan mélybe. Aztán váratlanul megint sötét lett, mintha egy alagúton haladtak volna át.

– Ez volt a Tölgynektártároló – hallotta Mobi hangját. Majd megint átsüvítettek valamin, végül ismét világos lett, és Fátyolka máris egy óriási teret látott, melyben örök álltak egy kétszárnyú kapu előtt. – Ez pedig a Víztórozó – hallotta, mintha Mobi épp kedélyes idegenvezetést tartana. Aztán a lift egy üres térben száguldott tovább, mígnem Fátyolka váratlanul rengeteg apró fémkapszulát vett észre, amelyek egymástól kis távolságra lógtak, kitöltve az üreg belsejét. Olyanok voltak, mint számtalan apró kabin.

Az őket összetartó vékony csőhálózat belefutott a fa oldalában vezető vastag csőbe, amitől olyanak tűnt az egész, akár egy fémkapszulákból álló mesterséges méhkaptár. Megszámlálhatatlanul sok volt belőlük. Amerre csak a lift haladt lefelé, millió és millió darab.

– Mi kell tehát ahhoz, hogy egy börtönből, amely egyetlen fán töltött életre korlátozza a szabadságunkat, kitörjünk, és egy új, teljesebb, valóban szabad világ lakói lehessünk?

Fátyolka úgy érezte, megfullad. Értette már, Mobi mit tett a fával, és mit tett a Tölgy népével is. És

ráadásul megértett még valamit: ha Mobi volt a merénylő, és ez immár kétségtelen volt, ha miatta keletkezett a fán egyre több repedés, száradás és elhalás, akkor az apja nemhogy merénylő nem lehetett, de éppen hogy a fa megmentéséért küzdött!

– Megmondom, mi kell! – folytatta átszellemülten a dögbogár. – Egy sok-sok fából álló hatalmas komplexum, amely nem korlátozódik egy-egy tölgyre, hanem magába foglalja egész Kerekerdőt! Ahol nincs többé nyomorgók közti séta az utcákon; nem kell többé bámulni a szegények fancsali képét! Ahol végre létre lehet hozni a tökéletes városokat! A Fentiek boldog paradicsomait!

Fátyolka lefelé figyelt. Időközben elhagyták a kapszularengeteget, és most ismét a semmiben haladtak. A fénypázmák, amelyek megvilágították a fa belsejét, mind egy irányba futottak, majd egy apró pontba sűrűsödtek messze alattuk, ahol egy tető nélküli kabin látszott a mélyben. Jóval nagyobb, mint a kapszulák. Akár egy lebegő, fényes ház a semmi közepén. Egy mindennél ragyogóbb csillag. Jobbra és balra, egy-egy folyosó indult ki belőle, és a fa oldala felé tartott. Mint egy-egy híd. Ezek tartották a kivilágított kabint a semmi közepén.

A lift oda tartott.

– Mert nem elég *egy* fa arra érdemes népének elhozni a boldogságot – folytatta a vállalkozó lelkesen –, amikor egy egész erdőnek is lehet! Az összes tölgy összes Fentijének! Én létrehozom a Fentiek Tölgy-paradicsomát, olyan Tölgyeket, ahol minden nap, óra és perc maga lesz a nagyszerű, a változatos, a boldog élet! Ahol lesz egy külön Tölgy a szórakozásra, a pihenésre, és lesz a nyugalmas, tágas otthonok számára is! Ma felosztom az erdőt a Fentiek között. Mostantól nem kell összezárva lenniük egyetlen Lentivel sem! Mostantól Kerekerdő egyetlen Megapolisszá fog válni, amelynek közepén a legkiválóbbak tölgyei állnak majd, míg a peremeken a senkik tengethetik tovább saját nyomorúságos és unalmas életüket!

Mobi szinte euforikus állapotba került. Önmagától elragadtatva előbb Tiporra pillantott, aki rajongva nézett vissza rá, majd Fátyolkára, aki immáron kikerekedett szemmel, iszonyodva hallgatta.

Ezért? Ezért a képtelen fantazmagóriáért pusztította el Mobi majdnem a Tölgyet? Ezért ejtett benne ekkora sebet?! Még hogy az egész Kerekerdő egyetlen Megapolisz! Ugyan ki fog majd egyik Tölgyről a másikra járni, csak hogy ezt vagy azt csináljon! Kerekerdő óriási! Rengeteg idő egy bogárnak már a szomszéd Tölgyig is eljutnia, nemhogy

bejárnia az összeset! Fátyolka elszörnyedve ébredt rá, hogy a vállalkozó megbolondult.

– És most, megérkezünk a központba – fejezte be beszédét a dögbogár, mire a lift lassulni kezdett. – Nemsokára megláthatja az Irányítófülkét, ahonnan ezt az álmot megvalósítom!

A lift megállt. Mobi intett Tipornak, hogy induljon a lánnal előre, majd a nyomukban kilépett az üveglakú, tető nélküli kabinba.

Fátyolka óvatosan fordult körbe. Az üregmélyi fülkéből jobb és bal irányba egy-egy ajtó nyílt: a két oldalfolyosóra vezettek, amelyek a tető nélküli fülkét középen, a mélység fölött tartották. Ha pedig fölnézett, láthatta a messzeségben sorakozó megannyi kapszulát. Mint sok millió csillagot az éjszakai égbolton.

A pult előtt fehér ruhás, öreg bogár állt. Már beléptekor gyors, fájdalmas pillantást vetett a lányra, mintha sorstársát akarná üdvözölni. Aztán Fátyolka észrevette, hogy a bal oldali ajtó előtt öt marco-na bogár lapul a falhoz. Azonnal látta rajtuk, hogy bűnözők. Jelenlétük, úgy tűnt, megdöbbentette Mobit is.

De nem ez volt az, ami Fátyolkát valódi rémülettel töltötte el. A kabin, ahová hozták, olyan volt, akár egy óriási vezetőfülke. Monitorokkal, széles

kapcsolópanellal, rajta számtalan gombbal és fémkarokkal. A helyiség közepén pedig, akárcsak a hajókon, kormánykerék állt. Aztán a pult fölötti monitorsorra nézett. És amikor megpillantotta a falon a tervrajzot is, amely a dögbogár álmát ábrázolta, akkor azonnal világos lett előtte: Mobi nem bolond. Annál sokkalta rosszabb. Mobi örült. És ami még nagyobb baj: nagyon is jól tudja, mit akar, és sajnos azt is, hogyan valósítsa meg.

41. FEJEZET

– Odanézz! – Lapos előremutatott. A Kéregsztrádán száguldottak, nyomukban a katonákkal, amikor szemben velük, a Tiltott Zóna melletti úton feltűnt egy terepjáró.

– Mobi kocsija! – kiáltotta Csápy. A terepjáró a repedés mentén haladt. Szinte teljes egészében elfoglalta az egyetlen épen maradt sávot. Elhagyta a Tiltott Zóna bejáratát, majd a repedés végéhez érve, ott, ahol az autópálya újra nyolcvansávossá szélesedett, megállt, és keresztbe fordult az úton.

– Elzárta az utat! – kiáltotta az őrnagy. – De akkor is átjutunk! Hajts át rajtuk, gyerünk!

Csápy Laposra pillantott. Már akkor érezte, hogy valódi szövetségesre talált, amikor Kázmérnál átbeszélték a tervet. Olyan társra, akire az életét is szívesen rábízna.

– Akkor gyerünk! – vigyorodott el, és tövig nyomta a gázt.